

The Pulse – feat. Thomas Blachman

Da alting starter med et telefonopkald, ringede jeg til et tilfældigt nummer i håb om, at noget skulle ske. Det var Jakob Dinesen, der tog telefonen, og jeg indså straks, at jeg havde fået forkert nummer. Ingen af os sagde noget den første halve time af samtalen, hvilket gav mig god tid til komme i tanke om, hvor meget jeg savner at komme hjem til mit første musikalske udgangspunkt - den akustiske jazz.

“Jakob, jeg vil gerne hjem”, fik jeg sagt, og Jakob lovede at samle et band, om jeg samlede mine trommer og skrev noget musik. Kort efter mødtes jeg med Heine, Mads, Jakob og Daniel i et studie for at lave den første prøveindspilning. Ingen sagde særlig meget, og jeg mærkede den samme helt særlige stemning af intens forventning både til sig selv og hinanden, som er en så smuk ting i sig selv, at ikke en gang en eventuel skuffelse bagefter ville være grund nok til ikke at gøre det igen.

De noder som Heine, Mads, Jacob og Daniel nu lynhurtigt skulle forholde sig til helt prima vista-agtigt er, som det bedste jeg har lavet, en direkte konsekvens af min forestilling om kombinationer af det hørte og det uhørte.

Nummeret Bring Me Back Home er første gang, vi overhovedet spiller sammen og kan høres på denne plade... Da vi umiddelbart lyttede tilbage bagefter for at indspille vokalerne, gik det op for mig, at dette band ikke spiller time, men puls. Puls er en kollektiv hyperorganisme, langt mere organisk end time og et resultat af en helt anden slags musikalsk bevidsthedstilstand - selv på verdensplan uhyre sjælden.

Jeg har fået et nyt band, tænkte jeg. Jeg har igen fået pulsen op i form af en slags erektion på Jakob, Mads, Heine og Daniel og ikke mindst mig selv, selvfølgelig.

Thomas Blachman, København 9. sept. 2009